

"Znaš li koje je doba dana?" upita on.

Emplfort se ponovo trže. "O tome skoro nisam ni mislio. Uhapsili su me - pre dva dana - ili će biti tri?" Oči mu kliznuše oko zidova, kao da je upola očekivao da negde nađe prozor. "Ovde se ne primećuje razlika između dana i noći. Ne znam kako bi se moglo izračunati vreme."

Još nekoliko minuta su nevezano razgovarali, a zatim, bez primetnog razloga, glas iz telekrana im naredi da ćute. Winston je sedeo ćutke, prekrštenih ruku. Previše širok da bi mogao udobno sesti na uzanu klupu, Emplfort se vrpolio, sklapajući izdužene prste prvo oko jednog kolena pa oko drugog. Telekran zakevta na njega da sedi mirno. Vreme je prolazilo. Dvadeset minuta, sat - bilo je teško proceniti. Spolja se još jednom čuše čizme. Vinstonova utroba se zgrči. Uskoro, vrlo uskoro, možda kroz pet minuta, možda odmah, lupa čizama će značiti da je došao red na njega.

Vrata se otvoriše. U ćeliju uđe onaj oficir hladnog lica. Kratkim pokretom ruke, on pokaza na Emplforta.

"Soba sto jedan", reče on.

Emplfort nespretno iziđe između dvojice stražara, dok mu se na licu čitala nejasna uznemirenost ali i neshvatanje.

Prođe još vremena, po svemu sudeći mnogo. Bol u Vinstonovom stomaku beše oživeo. Misli su mu se spoticale u krug, uvek po istoj stazi, kao pokvarena ploča. Imao je samo šest misli. Bol u stomaku; komad hleba; krv i vrištanje; O'Brajen; Džulija; žilet. Utroba mu se još jednom zgrči; teške čizme su se približavale. Dok su se vrata otvarala, talas vazduha koji su proizvela unese snažan zadah hladnog znoja. U ćeliju uđe Parsons. Na sebi je imao kratke pantalone kaki boje i sportsku košulju.

Ovaj put se Winston trže i zaboravi.

"Ti ovde!" uzviknu on.

Parsons baci na Vinstona pogled u kome nije bilo ni interesovanja ni iznenađenja, već samo nesreće. On počeo nervozno hodati gore-dole, očigledno ne mogući da se smiri. Svaki put kad bi ispravio punačka kolena, videlo se da mu se tresu. Oči su mu bile širom otvorene i buljile su u prazno, kao da se ne može uzdržati da ne posmatra nešto na srednjoj udaljenosti od sebe.

"Za šta su te uhapsili?" upita Winston.

"Za zlomisao!" reče Parsons, skoro slineći. Ton njegovog glasa odavao je u isto vreme potpuno priznavanje krivice i izvesnu užasnutu nevericu da se takva jedna reč može odnositi na njega. On zastade ispred Vinstona i počeo ga revnosno preklinjati: "Šta misliš, neće me valjda streljati, a? Sigurno ne streljaju ako nisi uradio ništa - ako samo imaš loše misli? Pošto misli ne mogu da se izbegnu. Znam da saslušavaju vrlo pravedno. Siguran sam da će sa mnom pravedno. Imaće moj dosje pred sobom, je li tako? Pa ti bar znaš kakav sam bio. Nisam bio loš. Ako nisam bio inteligentan, bar sam bio aktivan. Davao sam sve od sebe za Partiju, zarnisam? Šta misliš hoću li se izvući sa pet godina? Ili možda deset? Ja im mogu biti od koristi u radnom logoru. Valjda neće da me streljaju što sam samo jednom zgrešio?"

"Jesi li kriv?" upita Winston.

"Sigurno da sam kriv!" uzviknu Parsons bacivši ponizan pogled na telekran. "Ne misliš da će Partija uhapsiti nevinog?" Njegovo žablje lice se malo smiri, čak dobi pomalo bogougodan izraz. "Zlomisao je strašna stvar, bačo", sentenciozno reče on. "Podmukla. Zahvati čoveka a da on to ni sam ne zna. Znaš kako je mene uhvatila? U snu! Jeste, baš tako. Eto vidiš, ja radio, trudio se da doprinesem šta sam mogao, - a nisam ni znao kakve sam to gadne stvari imao u glavi. A onda sam počeo da buncam. Znaš šta su čuli da govorim?"